

บทที่ 5

บทสรุปและข้อจำกัดในการศึกษา

การศึกษานี้ได้มุ่งเน้นเพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อโอกาสการได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้า โดยอาศัยข้อมูลในงบการเงินของผู้ขอสินเชื่อการค้าจำนวนทั้งสิ้น 100 บริษัท ที่ได้จดทะเบียนจัดตั้งในเขตกรุงเทพมหานคร โดยประกอบด้วยตัวอย่างผู้ขอสินเชื่อการค้าที่ได้รับอนุมัติจำนวน 50 บริษัท และไม่ได้ได้รับอนุมัติจำนวน 50 บริษัท โดยตัวอย่างทั้ง 100 บริษัทนั้นได้ทำการยื่นขอสินเชื่อการค้าในปี 2551

งานวิจัยนี้ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพิจารณาอนุมัติให้สินเชื่อการค้า โดยพิจารณาจากผู้ขอสินเชื่อการค้าที่ได้รับอนุมัติ และไม่ได้ได้รับอนุมัติ โดยศึกษาลักษณะความสัมพันธ์ของโอกาสการให้สินเชื่อการค้า กับสมมติฐานตัวแปรที่นำมาจากงบการเงินประจำปี 2549 ของบริษัทผู้ขอสินเชื่อการค้า โดยมีระยะเวลาบัญชีในวันที่ 31 ธันวาคม และเป็นงบการเงินที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้สอบบัญชีอนุญาตแล้ว

แบบจำลองที่ใช้ในการศึกษา ใช้วิธีการทางเศรษฐมิติในการวิเคราะห์สมการ โดยใช้แบบจำลองสมการถดถอยโลจิสติก เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการตัดสินใจในการพิจารณาให้สินเชื่อการค้า และใช้ประกอบเป็นนโยบายในการพิจารณาสินเชื่อการค้า เพื่อการวิเคราะห์และตัดสินใจให้สินเชื่อการค้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นประโยชน์ต่อตัวผู้ขอสินเชื่อการค้าด้วย เพื่อจะได้ทราบถึงลักษณะของงบการเงินอย่างไรที่มีโอกาสได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้า หรือมีปัจจัยใดบ้างในงบการเงินที่มีอิทธิพลต่อโอกาสการได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้า

5.1 สรุปผลการศึกษา

ปัจจัยที่มีผลต่อการอนุมัติสินเชื่อการค้า จากการตัวอย่างบริษัทผู้ขอสินเชื่อการค้าในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้ข้อมูลจากงบการเงินของผู้ขอสินเชื่อการค้า พบว่าสมการที่มีความเหมาะสมสอดคล้องกับการอนุมัติสินเชื่อการค้าร้อยละ 89.0 และมีค่าความเชื่อถือได้ของสมการร้อยละ 93.0 และสรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

1) ปัจจัยอัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขาย

จากการทดสอบพบว่าอัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขาย มีความสัมพันธ์ต่อโอกาสการได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้าในทิศทางเดียวกัน หมายความว่า ผู้ขอสินเชื่อการค้าที่มีอัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขายที่มีสัดส่วนสูง จะมีความสัมพันธ์ในเชิงผันตรงกับความเป็นของการได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้า คือ หากบริษัทมีอัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขายสูงก็จะมีผลต่อโอกาสที่จะได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้ามากกว่าบริษัทที่มีอัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขายต่ำ ซึ่งมีความสอดคล้องกับการพิจารณาตัดสินใจให้สินเชื่อการค้าของผู้ให้สินเชื่อ เพราะหากอัตราส่วนนี้มีค่าสูงย่อมแสดงถึงผลการดำเนินงานที่ดี และมีความสามารถในการชำระหนี้คืนดีกว่าบริษัทที่มีอัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขายต่ำ

2) ตัวแปรอัตราส่วนหนี้สินต่อทุน

จากการทดสอบได้ค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ -2.830 สรุปได้ว่าอัตราส่วนหนี้สินต่อทุนมีอิทธิพลต่อการได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้า ในเชิงแปรผกผันกับโอกาสความน่าจะเป็นที่จะได้รับอนุมัติ คือถ้าผู้ขอสินเชื่อการค้ามีสัดส่วนหนี้สินต่อทุนต่ำ โอกาสการที่จะได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้าก็จะยิ่งมากขึ้นเท่านั้น เพราะถ้าอัตราส่วนนี้มีค่าสูง ย่อมแสดงถึงภาระหนี้สินของบริษัทที่มีมาก และทำให้ธุรกิจมีความเสี่ยงทางการเงินที่สูง แต่ถ้าอัตราส่วนนี้มีค่าต่ำ จะชี้ให้เห็นถึงภาระผูกพันทางการเงินของบริษัทมีน้อย โอกาสที่จะก่อหนี้เพิ่มย่อมมีมากกว่าบริษัทที่มีหนี้สูง และผลการศึกษาสอดคล้องกับหลักในการพิจารณาให้สินเชื่อการค้าของผู้ให้สินเชื่อ

นอกเหนือจากปัจจัยตัวแปรอัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขาย (X_1) และอัตราส่วนหนี้สินต่อทุน (X_2) แล้ว ยังมีปัจจัยอื่นที่มีผลเล็กน้อยต่อโอกาสการได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้า แต่มีระดับนัยสำคัญที่ต่ำกว่าระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 คือ ตัวแปรอัตราส่วนทุนหมุนเวียนเร็ว (X_6) ณ ระดับความเชื่อมั่นประมาณร้อยละ 93 และ ตัวแปรปัจจัยการเป็นบริษัทย่อยของบริษัทต่างชาติ (D) ณ ระดับความเชื่อมั่นประมาณร้อยละ 90

5.2 ข้อจำกัดในการศึกษา

การศึกษางานวิจัยเฉพาะเรื่องครั้งนี้ยังมีข้อจำกัดในการศึกษา พอสรุปได้ ดังนี้

- 1) ข้อจำกัดในด้านข้อมูล จำนวนข้อมูลที่ใช้ในการศึกษามีเพียง 100 บริษัท แบ่งเป็น บริษัทที่ได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้าจำนวน 50 บริษัท และถูกปฏิเสธ 50 บริษัท ซึ่งอาจจะน้อยเกินไป อันเนื่องมาจากข้อจำกัดด้านแหล่งข้อมูล
- 2) ตัวแปรที่ใช้ในแบบจำลอง ซึ่งยังมีตัวแปรทางการเงินอื่นๆ ในงบการเงินที่อาจมีผลต่อโอกาสการได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้า แต่มิได้นำมาศึกษาในงานวิจัยนี้ รวมทั้งปัจจัยเชิงคุณภาพ ที่การศึกษางานวิจัยครั้งนี้นำมาเพียง 1 ปัจจัยเท่านั้น แต่ยังมีปัจจัยคุณภาพอื่นๆ อีกที่มีผลต่อโอกาสการได้รับอนุมัติสินเชื่อการค้า แต่มิได้นำมาศึกษาเช่นกัน